

Spaaedom er virkelig gaaet i Dypselse, og i saa Fald vil da denne ærede Rigsdagsmand vist vide det, efterform mærkelig nok han hører nu baade til Folkethinget og til Ministeriet. Han maa altsaa kunne mærke det, om det er saa, at det trykker lige stærkt fra begge Sider. I denne Forudsætning er det, at jeg har haabet og haaber endnu, at det muligen ogsaa paa denne Rigsdag dog kunde komme til en mindelig Afgjørelse, at, som jeg har sagt fra Begyndelsen, der kunde blive sagt et saadant betinget Ja til Spørgsmaalet, at Regjeringen baade kunde og burde nøies dermed. Det er den Forudsætning, i hvilken jeg taler, og dersom den ikke holder Stik, saa er jeg ogsaa ganske vis paa, at saa bliver det, i alt Fald for mig, ikke Andet tilbage, end at jeg, som sædvanlig, siger Nei. Jeg siger, at jeg troer, at der paa denne Rigsdag virkelig findes et omtrent ligelig fordeelt Tryk. Det kunde vel synes, især igaar, naar man hørte den høitærede Premierminister, som om han slet ikke følte, at der var noget Tryk paa Ministeriet, men følte kun Trykket, som er paa vor Side, men da dette strider saa ganske mod Naturens Love, saa tør jeg vel forudsætte, at det er gaaet den høitærede Premierminister, min høitærede Frænde, paa menneskelig Vis, som det kan gaae mig og Andre, og som det især er gaaet mig i mange Diebliske; thi der er jo Diebliske i Livet og i vor Virksomhed, da vi synes ikke at føle uden paa den ene Side, men føle dog siden den sikkere ogsaa paa den anden. Jeg troer virkelig, at selv om det Ørstedste Ministerium havde levet saalænge, at det nu havde staaet her, jeg troer, at paa dette Trin selv dette Ministerium, der dog ligesom de gamle Cancellier syntes ikke at have Følelse for Andet end for Magten og for det behagelige, hermed skeer vor Billie, — jeg troer, at selv det Ørstedste Ministerium vilde have fundet sig lidt uhyggeligt. Det er Grunden, hvorfor det paa en Maade er gaaet mig, ligesom jeg troede, at det gif den høitærede Premierminister, skøndt til den anden Side, nemlig at jeg i mange Diebliske, og netop i de Diebliske, jeg har steint her, ikke har følt Trykket uden paa den ene Side, og det var ikke paa vor, men

paa Ministeriets Side. Jeg har bestandigt seet derpaa, at Ministeriets Stilling var siden den 28de Januar 1852 meget uhyggeligere end den danske Rigsdags. Den var meget uhyggeligere for mine Dine; thi de selv og vi Alle ere jo enige om, at fra den Dag af kunde intet Ministerium komme bagved den Winterdag og heller ikke komme frem, uden at Rigsdagen skulde følge med. See, nu har Rigsdagen ganske rigtigt fulgt med, men ikke anderledes, end naar man lader sig trække med. Det er derfor gaaet saa langsomt, at der ikke alene er gaaet meget mere Tid end selv den, som § 100 forlanger, men der er nu gaaet halv- fjerde Aar, og endnu maa jo Ministeriet selv tilstaae, ligesom vi Alle kunne see det, at det ikke er kommen meget vidt. De have truffet Rigsdagen med sig gennem Toldagen, gennem Arvesagen og endelig gennem Grundlovsindskrænkningen, men endnu ere de langt fra at være komne i Havn; det er endog langt fra, at de i de forløbne halv fjerde Aar ere — for at jeg skal blive ved Lignelsen — komne fra Winter til Foraar, — nei, de have endnu ikke nær naaet Heelstatens eller Samstatens eller Fællesstatens Mai; der er endnu Noget tilbage, og hvad er det, der endnu er tilbage? — en Kløft, og det en saadan, der synes idetmindste saa bred og saa dyb, som Kløften jo aabenbart er for alle Dannemænds Dine, som kunne læse og som kunne skrive, den Kløft nemlig, som er imellem Danmarks Riges Grundlov af 5te Juni 1849, som har sit Liv i det danske Folk og sin Sjæl i den virkelig folkevalgte danske Rigsdag — Kløften, siger jeg, mellem den og hvad jeg her holder i min Haand: et Udkast til en Forsfatningslov for Fællesanliggender uden Aar og Datum, usødt endnu, som skal have hele sit Liv og hele sin Sjæl i — vi vide ikke hvilket, Ministeriet veed ikke hvilket Geheimstatsraad eller hvormange Geheimstatsraader — og skal kun have et Legeme, med Tiden faae et Legeme i en Fællesforsamling af de meest ueensartede og usorenelige Dele, sammensat paa, jeg tilstaaer det, man har kaldt det en sundrig, jeg kan ikke kalde det Andet end en pudsig Maade, sammensat saaledes, at jeg i det ringeste kan umulig see, naar jeg tænker mig det, om den kom-